

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt torsdag den 26. marts 2026

Sag BS-53729/2025-HJR

A

og

X ApS

(advokat Per Hansen for begge)

mod

Tryg Forsikring A/S som mandatar for Y I/S (nu Z I/S),

B,

C,

D,

E,

F,

G,

H,

I,

og

J

(advokat Morten Boe Svendsen for alle)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Retten i Holstebro den 14. april 2025 (BS-33557/2023-HOL) og af Vestre Landsrets 8. afdeling den 28. maj 2025 (BS-20715/2025-VLR).

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Oliver Talevski, Ole Hasselgaard og Søren Højgaard Mørup.

Påstande

Kærende, A og X ApS, har nedlagt påstand om, at sagen hjemvises til fortsat behandling ved Retten i Holstebro.

Indkærede, Tryg Forsikring A/S som mandatar for Y I/S, B, C, D, E, F, G, H, I og J, har påstået stadfæstelse.

Sagsfremstilling

Sagen vedrører, hvorvidt Y I/S m.fl. er erstatningsansvarlige over for A og X ApS i forbindelse med rådgivning om fortsættelse af drift i selskabet ... A/S.

Under forberedelsen blev et spørgsmål om forældelse udskilt til særskilt behandling.

Ved Retten i Holstebros dom af 26. februar 2024 blev Y I/S m.fl. frifundet, da retten fandt, at A og X ApS' krav var forældet.

Ved kendelse af 11. december 2024 bestemte Vestre Landsret, at erstatningskravet, der relaterede sig til Y I/S' m.fl. rådgivning og handlemåde i øvrigt i 2015 og 2016, var forældet. Om det påberåbte selvstændige erstatningsansvar og ansvarsgrundlag, der relaterede sig til Cs ageren i 2020, udtalte landsretten, at byretten ikke havde forholdt sig hertil. Landsretten hjemviste derefter sagen til byretten til fortsat behandling.

Den 13. december 2024 sendte Retten i Holstebro følgende meddelelse til sagens parter:

”Retten har modtaget sagen retur fra Landsretten.

Retten har fastsat en frist til den 10. januar 2025 for parterne til at komme med bemærkninger til sagens videre forløb.”

Den 10. januar 2025 sendte A og X ApS følgende anmodning til byretten:

”Sagsøgerne ønsker en frist på 4 uger til indlevering af processkrift med henblik på tilskæring af sagen efter landsrettens afgørelse af 11. december 2024.”

Samme dag anmodede Y I/S m.fl. om, at sagen blev afvist, da der ikke rettidigt var anmodet om fornyet eller fortsat behandling ved Retten i Holstebro.

Ved kendelse af 14. april 2025 bestemte Retten i Holstebro, at sagen ikke blev genoptaget.

Efter kære tiltrådte Vestre Landsret ved kendelse af 28. maj 2025, at sagen ikke blev genoptaget. Af begrundelsen fremgår bl.a.:

”Ved landsrettens kendelse af 11. december 2024 blev sagen hjemvist til byretten til fortsat behandling. Der blev imidlertid ikke inden 4 uger efter afsigelsen af landsrettens kendelse indgivet en skriftlig anmodning om fortsat behandling af sagen til byretten, jf. retsplejelovens § 388, 1. pkt.

Landsretten finder, at der – uanset byrettens meddelelse af 13. december 2024 til parterne – ikke er grundlag for undtagelsesvis at tillade fortsat behandling af sagen efter fristens udløb, jf. retsplejelovens § 388, 2. pkt., jf. § 372, stk. 2.

Landsretten stadfæster derfor byrettens kendelse.”

Anbringender

A og X ApS har anført navnlig, at opfyldelse af byrettens frist er tilstrækkelig til at lade sagen optage til fortsat behandling. Byretten meddelte to dage efter landsrettens afgørelse, at sagen var modtaget af landsretten, og anmodede parterne om deres bemærkninger til sagens videre forløb. Det er ikke almindeligt, at retten opfordrer parterne til processuelle og procesøkonomiske retsskridt i en sag, som retten ikke selv anser som verserende. Når retten af egen drift sender meddelelse til parterne, skaber det en berettiget forventning om, at en hjemvist sag er optaget til behandling.

Hvis overholdelse af byrettens frist ikke er tilstrækkelig til at lade sagen optage til fortsat behandling, berettiger byrettens fristbrev og omstændighederne til oprejsningsbevilling, jf. retsplejelovens § 388, 2. pkt., jf. § 372, stk. 2. Oprejsningsbevilling bør meddeles, under hensyn til at fristen fastsat af byretten blev overholdt, at der alene forløb to dage mellem denne og fristen i retsplejelovens § 388, at en afvisning har store procesøkonomiske konsekvenser for kærende, og at indkærede ikke har haft en berettiget forventning om, at kærede ikke har haft til hensigt at lade sagen fortsætte behandlingen i byretten. Videre må det i vurderingen indgå, om byrettens fristbrev under de foreliggende omstændigheder må sidestilles med forkert appelvejledning.

Hertil kommer, at landsrettens afgørelse er i strid med artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Overdreven formalisme i national ret kan

udgøre en krænkelse af artikel 6, hvorfor det vil udgøre en krænkelse heraf, hvis sagen nægtes optaget til fortsat behandling, eller der ikke meddeles oprejsningsbevilling.

Endelig kan Højesterets kendelse af 13. februar 2025 (UfR 2025.1359) ikke finde direkte anvendelse på sagen. I den sag fremsendte byretten meddelelse til parterne om at komme med bemærkninger til sagens videre behandling efter udløbet af fristen i retsplejelovens § 388, hvilket ikke er tilfældet i nærværende sag, hvor meddelelsen blev sendt i umiddelbar forlængelse af landsrettens afgørelse og inden udløbet af fristen.

Tryg Forsikring som mandatar for Y I/S m.fl. har anført navnlig, at retsplejelovens § 388 indebærer, at det er op til parterne at vurdere, om de finder det hensigtsmæssigt at fortsætte den "tilbageblivende sag". Det er således ikke givet på forhånd, at en hjemvist sag vil blive fulgt op fra parternes side med en anmodning om genoptagelse. Der er utvivlsomt ikke hjemmel i retsplejelovens § 388 til, at underinstansen på eget initiativ kan beslutte, at en hjemvist sag skal genoptages.

Kærende kan ikke på baggrund af byrettens meddelelse af 13. december 2024 have haft en berettiget forventning om, at sagen var genoptaget på byrettens initiativ. Kærende havde heller ikke en faktisk forventning herom, da kærende – efter at indkærede havde anmodet om sagens afvisning – anmodede om en genoptagelse efter retsplejelovens § 388 for senere samme dag at gøre gældende, at det ikke var retligt nødvendigt. Byrettens meddelelse var desuden afgivet af en kontomedarbejder, hvilket forekommer meget usædvanligt, hvis der havde været tale om en retlig afgørelse.

Da anmodning om genoptagelse ikke blev fremsat inden udløbet af fristen i retsplejelovens § 388, må anmodning om genoptagelse af retssagen afvises, jf. UfR 2025.1359 H.

Med hensyn til spørgsmålet om oprejsningsbevilling er det ikke muligt at forene Højesterets kendelse af 15. november 2024 (UfR 2025.500) med et synspunkt om, at kærende ved læsning af byrettens meddelelse af 13. december 2024 berettiget kunne gå ud fra, at ufravigelige frister i retsplejeloven ikke skulle gælde i den konkrete situation. Dette understøttes af kærendes reaktion. Grunden til, at kærende ikke fremsatte anmodning om genoptagelse inden for fristen på fire uger, var alene, at kærende ikke var opmærksom på reglen i retsplejeloven.

Det er uden betydning, at fristen kun blev overskredet med få dage, jf. Højesterets kendelse af 10. februar 2016 (UfR 2016.1868).

Menneskerettighedskonventionen er uden betydning for sagen.

Den manglende overholdelse af fristen i retsplejelovens § 388 var således ikke undskyldelig, hvorfor der ikke bør gives oprejsningsbevilling.

Højesterets begrundelse og resultat

Ved Retten i Holstebro dom af 26. februar 2024 blev Y I/S m.fl. frifundet for A og X ApS' krav om erstatning. Kravet var i første række støttet på, at rådgivning, som en af de daværende indehavere i Y I/S havde ydet i 2015 og 2016, var ansvarspådragende. I anden række var kravet støttet på, at vidneforklaringer, som den pågældende revisor afgav i 2020 og 2021 i en sag, som konkursboet efter ... A/S havde anlagt mod A og X ApS, var selvstændigt ansvarspådragende for Y I/S m.fl.

Vestre Landsret ændrede ved kendelse af 11. december 2024 dommen og bestemte, at et erstatningskrav, der relaterer sig til Y I/S' rådgivning og handle måde i øvrigt i 2015 og 2016, var forældet, og hjemviste sagen til fortsat behandling ved byretten. Hjemvisningen var begrundet med, at byretten ikke havde taget stilling til, om der også var indtrådt forældelse for så vidt angik et krav støttet på vidneforklaringerne i 2020 og 2021.

Byretten meddelte den 13. december 2024, at retten havde modtaget sagen retur fra landsretten og fastsat en frist til den 10. januar 2025 for parterne til at komme med bemærkninger til sagens videre forløb.

Den 10. januar 2025 sendte A og X ApS en meddelelse til Retten i Holstebro og anmodede om en frist på 4 uger til indlevering af et processkrift med henblik på tilskæring af sagen efter landsrettens afgørelse. Y I/S m.fl. har anført, at A og X ApS derved har overskredet fristen i retsplejelovens § 388, 1. pkt., og at sagen derfor ikke kan genoptages. A og X ApS har anført, at anmodningen om genoptagelse var rettidig, og anmodet om oprejsningsbevilling, hvis det ikke var tilfældet.

Det fremgår af retsplejelovens § 388, 1. pkt., at enhver af parterne ved hjemvisning af sagen inden 4 uger efter dommens afsigelse kan indgive skriftlig anmodning om fornyet behandling af sagen til den ret, til hvilken sagen er hjemvist. Det følger af 2. pkt., at retten i tilfælde af fristoverskridelse undtagelsesvis kan tillade genoptagelse.

Højesteret finder, at fristen i retsplejelovens § 388, 1. pkt., er absolut, og at rettens meddelelse af 13. december 2024 ikke kunne ændre på, hvornår fristen efter § 388, 1. pkt., udløb. I den foreliggende sag udløb denne frist derfor den 8. januar 2025.

Højesteret finder imidlertid, at rettens meddelelse af 13. december 2024 var egnet til at skabe en forventning om, at en anmodning om genoptagelse af sagen den 10. januar 2025 ville være rettidig, og at det må lægges til grund, at dette var årsagen til, at A og X ApS først den 10. januar 2025 anmodede retten om at fastsætte en frist for at afgive et processkrift med henblik på tilskæring af sagen efter landsrettens afgørelse.

Under hensyn hertil og til at A og X ApS med det samme, da de blev opmærksomme på, at fristen i § 388, 1. pkt., ikke var overholdt, anmodede om, at der blev set bort fra overskridelsen af fristen, finder Højesteret, at der undtagelsesvis er grund til at tillade genoptagelse trods fristoverskridelsen, jf. § 388, 2. pkt.

Højesteret tager derfor påstanden om, at sagen hjemvises til fortsat behandling ved byretten til følge.

THI BESTEMMES:

Landsrettens kendelse ændres, således at sagen hjemvises til fortsat behandling ved byretten.

Ingen af parterne skal betale sagsomkostninger for landsretten eller Højesteret til den anden part.

Kæreafgiften for landsretten og Højesteret tilbagebetales til A og X ApS.